

миятъ техникъ не можемъ да видимъ. Ние, като разглеждаме природата отъ научно гледище, ще видимъ, че въ нея има една разумность, но нѣма да видимъ Онзи, който я създалъ. За Бога не можемъ да имаме абсолютна никаква прѣдстава. Речемъ ли да си създадемъ нѣкаква прѣдстава за Него, тя ще бѣде фалшива, невѣрна. Съставимъ ли си нѣкакъвъ образъ за Бога, той ще бѣде подобенъ на насъ: ще му туримъ очи, носъ, коса, брада, която ще бѣде руса, черна или бѣла и ще кажемъ: младиятъ или стариятъ Господъ. Понеже ние сме млади или стари, туряме едно такова качество на Бога, че Той е младъ или старъ. Не, това е човѣшка философия. Така говорятъ обикновенитѣ хора, а философитѣ ще говорятъ за абсолютното. Какво е абсолютното, тѣ не знаятъ. Тия учени хора мязатъ на онзи испански поетъ, който написалъ едно малко съчинение, написалъ едно хубаво стихотворение, възпѣлъ нѣщо въ природата, но когато го попитали, какво иска да каже съ тази поезия, каква мъдрость крие въ нея, той казалъ: и азъ самъ не зная. Писахъ нѣщо, но не зная какво изразява то. Та, често ученитѣ хора пишатъ нѣщо, но сами не знаятъ какво изразява написаното отъ тѣхъ. Това е право отъ тѣхна страна, дѣто не разбиратъ, какво сж писали. Какво показва това нѣщо? — Ако ние сме творители на нѣщата, ще разбираме смисъла имъ. Значи, ако нѣкой пише нѣщо, той пише по вдѣхновение. Ти напишешъ едно изречение, или едно стихотворение на френски езикъ. Питатъ те: какво написа? — Не зная. Може да напишешъ едно стихотворение на английски, или на каквото и да